

bírnök

A MEZŐBERÉNYI I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XIII. évfolyam 2. szám · 2009. karácsony

Minden embernek

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” [Titus 2,11]

Egy régi egyiptomi monda szerint minden élet forrása Ízisz istennő, akinek képét bíbor-aranyos fátyol alatt őrizték. Azt tartották, hogy aki felemeli a fátylat, az megismerheti a hit titkát. Ám a képhez senkit sem engedtek közel. Míg nem egy lánglelkű ifjú mégis alátekintett a fátyolnak, de ő a látványba beleborzadt, majd belezavarodott. A lepel alatt csak egy kötömb volt.

A keresztyének istenét, a mi Urunkat nem kell takargatni. Ő igazi, valóságos Isten, nem egy kötömb vagy fikció. Sőt sokan tudhatják azt, hogy valójában milyen is Ő. Mert Ő maga közelít hozzánk, Ő maga mutatkozik be nekünk. Amikor Bibliát olvasunk, akkor egy különös dologgal találkozunk: Isten bár láthatatlan, de az idő teljességében eljött hozzánk, ebbe a világba. Mikor Jézus Krisztus megszületett, maga Isten Fia érkezett meg Betlehembe! A sokáig csak beszélő, csodákat tevő, hatalmát megmutató Isten egyszer csak megjelent ebben a világban. Az addig láthatatlanul jelenlévő Úr láthatóvá vált!

Ha olyan valaki lép be az életünkbe, akiről eddig csak hallottunk, esetleg az internet segítségével kommunikáltunk vele, akkor nagy várakozással tekintünk a találkozás felé. Hallottam ismerőseimtől, hogy volt eset, amikor csalódnunk kellett, mert levelező- vagy beszélgetőpartnerük egyáltalán nem olyan volt a valóságban, mint amit a monitoron megjelent sorok tükröztek.

Amikor Jézus Krisztus, Isten Fia megjelent ebben a világban, pontosan úgy tette, ahogy Isten küldöttei, a próféták évszázadokkal születése előtt azt megírták.

Akik látták Őt, azoknak a bensőjét öröm töltötte el. Miért? Mert Isten kegyelmes! Jézus Krisztusban Isten szeretete, megbocsátása, halált legyőző hatalma öltött testet. Tehát akik meglátták, nem megborzadtak s megbomlott az elméjük, mint a mondabeli ifjúnak Ízisz istennő kőszobrára láttán. Nem is kellett csalódnuk, mint a barátainknak, akik chatelős ismerősükkel élőben találkoztak. Nem, mert határtalan öröm töltötte el szívüket, hiszen Isten üdvözítő kegyelme jött el hozzájuk!

Ezek sokak számára talán különös szavak. Hadd segítsék és fordítsam le! Ez annyit tesz: azt hozta el Jézus Krisztus, amire valóban szükségünk van! Nézzünk csak magunkba, pillantsunk érzelmeink mélyére, összegezzük gondolatainkat! Ha őszintén megteesszük ezt, ugye, be kell valljuk, hogy tkp. nem elég ha csak ajándékozunk és felületesen csillogás az ünnep? Ugye, nem az a vágyunk, hogy egy kicsit, egy-két napra minden idilli legyen, és csak ekkor legyen „szent a béke”? Azt szeretnénk, ha ez mindig így lenne: béke a világ népei között, békekesség az otthonok-

ban és a szívünkben. Arra van szükségünk, hogy életünk nehézségei egyszer és mindenkorra megoldódjanak, ne csak egy-két napra merüljenek feledésbe. Sőt hibáinktól, rossz természetunktől is meg akarunk szabadulni. Olyan jó lenne, ha harmonikusak, konfliktusmentesek lennének a kapcsolataink, ha megszűnne körülöttünk és bennünk minden gonoszság. Arra vágyunk, hogy büntelen és tiszta fényű legyen minden! Mekkora csoda, mennyi ember titkos álma válna valóra, ha örökké élhetnénk!

Jézus Krisztusban mindez megjelent! Ezt jelenti az Isten üdvözítő kegyelme: Itt van benne a megbocsátás és az örök élet lehetősége, ígérete! Mostantól nemcsak sejtethünk valamit Istenből, hanem mindent megkaphatunk Tőle, amire valaha is vágytunk! S ami a leggyönyörűbb: ez minden ember számára elérhető! Nem csak kevés kiváltságosnak (Heródes király, napkeleti bölcsek, pásztorok) jelent meg, hanem mindenkinek! Nekünk és nektek: minden embernek! Hát halljátok, értsétek és örüljétek!

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

ÜNNEPI ALKALMAINK

December 23-án, 15.00 órakor:	Gyermekek karácsonya
December 24-én, 17.00 órakor:	Szentesti istentisztelet
23.30 órakor:	Éjféli könyűzenei áhítat
December 25-én, 10.00 órakor:	Karácsonyi istentisztelet (úrvacsora)
December 26-án, 10.00 órakor:	Karácsonyi istentisztelet (tanácsterem)
December 31-én, 17.00 órakor:	Óév esti istentisztelet
Január 1-jén, 10.00 órakor:	Újévi istentisztelet (úrvacsora)
17.00 órakor:	Istentisztelet (úrvacsora)

Alkalmainkra szeretettel hívunk és várunk mindenkit!

Áldott ünneplést kíván az I. Kerületi Evangélikus Egyházközség

Válság idején

Ha a megváltást EU-s projektből finanszírozták volna...

Az egyszerű életről, a mindennapos, csendes názáreti létről szeretnék beszélni. Ha a megváltást EU-s projektből finanszírozták volna, milyen komplikált lett volna! Mikor elterjedt a mennyországban a hír, hogy Jézus Krisztus, a második isteni személy a Földre jön, gondolom, az angyalok elkezdtek nyüzsögni, hogy vajon hogyan lesz, mint lesz. Döbbenetes, hogy Isten kisbabaként egy istállóban születik meg. Gyakorlatilag forrásfelhasználás nélkül, zöldmezős beruházásként, önköltség nélkül. Megszületett az Isten közénk. Szerettem csodálni ezt az isteni egyszerűséget.

Tudjuk, hogy menekülniük kellett Egyiptomba. Nincs a megtestesülés évekre előre pontosan megírt forgatókönyve a Szűzanyának és Szent Józsefnek átadva. Isten csak úgy spontán odaszól, hogy menekülni kell Egyiptomba: nincs hiszti, nincs kiakadás. A Szent Család útra kel, mert ez az, amit tenniük kell.

A szülőföld iránti szeretetet is meg lehet tanulni a Szent Családtól, mert Egyiptomban a Szűzanya gondolkozhatott volna úgy is, hogy Alexandriában vannak a legjobb iskolák, a Megváltónak mégiscsak jó lenne, ha jó képzést kapna. Józsefnek amúgy is sikerült már egy kis egzisztenciát teremtenie, egyre több a megrendelés, ezért nem lenne jó visszamenni a poros sárfészekbe, Názáretbe. Jól ellesznek a nagyvárosban.

Milyen szép, hogy a Szent Család hazamegy! Mi fogadhatta őket otthon? A szent hagyomány szerint talán 5-6 évig voltak Egyiptomban menekülteként. Gondolom, hogy a vesszőből, sárból épített kis kunyhójukat elmosta az eső, valószínűleg csak azt a domboldalt találták meg, ahol a kis kunyhójuk, házuk állt. Két kezük munkájával újraépítik a családi fészkeket, és elkezdődik az élet.

Szerettem magam elé képzelni, kiszínezni ennek a názáreti életnek egy-egy mozzanatát, egy-egy jelenetét. Szerettem elképzelni, hogy a Világmindenség Ura odaáll az édesanyja elé, és azt mondja: „Anyu, kiengedsz a fiúkkal egyet focizni?” Amikor először elgondolkoztam ezen, egészen mellbevert, hogy a Világmindenség Ura eljött azért, hogy „ipi-apacs, ki vagy ütve!” játékot játsszon, hogy kergetőzzön az emberek fiaival. És

így van. Mielőtt Jézus egyetlen csodát tett volna, egyetlen nagy beszédet tartott volna, játszott az emberek fiaival. Olyan jó elképzelni, hogy elől szalad a kis Jézus, utána a többi gyerek: „Meg vagy fogva, kis Jézus, bújjunk el, most te vagy a hunyó!” Ez mind olyan szép!

Szerettem magam elé képzelni, hogy mindennapi munkáját befejezve a Szűzanya kihajol a kisablakon, és szól Jézusnak, hogy menjen és szőljon az atyjának, jöjjön vacsorázni. Jézus odafut és segít az apukájának elrakodni a szerszámokat. Leülnek a názáreti kis házban. Milyen egyszerű lehetett!

Úgy vélik, hogy a keresztesek megtalálták a Szent Család házát, melynek maradványait elhozták Olaszországba, Lorettóba. Úgy tartják, hogy a názáreti Szent Család háza egy kis barlang és előt-

te egy szobácska volt. Nem tudjuk pontosan, de úgy gondolom, hogy biztos van benne valamennyi igazság, hisz szél fúvatlan nem indul, és egyházilag dokumentált tény, így valószínű, hogy a názáreti házból vannak ott elemek.

De nem ez a lényeg, hanem az, hogy lélekben mi is próbáljunk odaülni a Szent Család mellé, az asztalkához. Ez egy durva, faragott asztal, mely Szent József keze munkáját dicséri. Az asztalon néhány agyagtányér, párolog bennük a lencsefőzelék, megfogják egymás kezét, hálát adnak a Mindenhatónak a mindennapiért. Nekiülnek egyszerűen elkölteni a vacsorát. Milyen egyszerű! Ott nincs se mobiltelefon, se tévé, se légkondicionáló. Én mégis úgy gondolom, hogy ezek az emberek végtelenül boldogok voltak ott. Jó volt nekik együtt lenni.

Azt is szerettem magam elé képzelni, hogy kiültek a kispadra a ház elé, felettük ragyogtak a csillagok. A kis Jézus odabújt Máriához, József elkezdett egy csodálatosan szép ószövetségi zsoltárt, s énekeltek. Jó lehetett nekik ott! Egyszerű és szép.

Szerettem elképzelni, hogy Jézus egy kicsit nőtt, és az apukájával együtt dolgozik, fűrészselnek. A fűrész ember végét fogja az Isten, a másikat az ember. Talán bölcsőt készítenek vagy asztalt, vagy talán koporsót, nem tudom... Olyan jó látni azt, hogy Isten együtt dolgozik az emberrel! Egy család.

Ha belegondolunk, Jézus Krisztus a hagyomány szerint harminc évig ezt a názáreti csendes életet élte. Abban az időben 28-29 év volt az átlagéletkor. Nagyon fiatalon haltak meg az emberek. Tehát Jézus egy egész emberöltőt egyszerű emberként élt le. Nem csinált semmi rendkívülit. A szentírás szerint az emberek azt mondják: „Nemde ez Mária és József fia, hát nem itt éltek közöttünk a rokonaikkal?” Tehát ha Jézus valami rendkívüli dolgot tett volna mint kisgyerek vagy fiatal, akkor egészen biztosan mondták volna, hogy „Ez már gyerekkorában is annyi furcsaságot beszélt, nem csoda, hogy most ide jutott.” De azt mondják, hogy Jézus olyan volt, mint mi, mint a többiek, élte a hétköznapi életet, és most hirtelen elkezdett csodákat tenni. Csodálkoznak rajta. Harminc év názáreti csendes élet. Ez alatt a harminc év alatt a mi hétköznapi, egyszerű életünket Jézus Krisztus megszentelte.

Olyan érdekes, hogy a gonosz lélek felviszi Jézust egy templom tetejére, s mondja: „Dobd le magad, az angyalok úgyis a tenyerükön hordoznak, te leszel a nagy sztár, mindenki hanyatt esik, hogy milyen ügyes vagy, hogy ilyen sereget senki nem tud csinálni!” Jézus azt mondja: „Távozz tőlem, sátán!” Tehát a feltűnő, a fényes, a csillogó dolgokat, a „tűzijátékokat” kerüli. Nem hiányzik neki, hogy ilyen extra dolgokkal szórakoztassa a közönséget. A hétköznapi emberek életét éli.

Jó elképzelni a huszonéves Jézust, ahogy a názáreti barátaival munka után leülnek és beszélgetnek: meghallgatja az emberek gondját-baját, figyel. Nem kap- ➡

☞ kodja el a választ, még nem érkezett el az ő órája. Milyen jó lenne, ha meg lenne bennünk ez a végtelen türelem!

Názáreti csendes élet. Megvan-e a szívünkben a vágy ezek iránt a dolgok iránt? Az ember sokszor nézi a televíziót, ami egyébről se szól, mint gazdasági válságról, hogy milyen nagy a probléma, nincsen pénz, hogy így, hogy úgy, hogy amúgy. Erről eszembe jut egy vicc: A székelly bácsi hazafelé menet a sötétben neki megy a villanypóznának és elkezd tapogatni. Megy körbe az oszlop körül, és egyszer csak felkiált: „Jaj, istenem, be vagyok falazva!” Kicsit ilyen ez a gazdasági válság: tényleg van egy akadály, de azon kívül még annyi irányba mehetünk, annyi szép dolog van körülöttünk, amit a Jóisten felkínál!

Milyen szép és csodálatos a családi élet! Milyen jó élni itt, Magyarországon a názáreti csendes életet! A Szűzanya és Szent József által kitaposott út mindannyiunk előtt nyitva áll. Hiszem, hogy azt, ami az embert igazán emberré teszi, a gazdasági válság nem igazán érinti. Az, hogy leülj a feleségeddel és elbeszéljess, esetleg hogy elstáljal valamerre, azt a gazdasági válság nem érinti. Ahhoz nem kell EU-s finanszírozás... Az, hogy a szomszédból a barátaidat áthívd, és egy pohár sör mellett römizzetek, kártyázatok, egy jót beszélgetsetek, ahhoz sem kell nagy befektetés. És ahhoz sem, hogy a gyermekedet kézen fogd és elmenj vele virágot szedni és madárfüttyöt hallgatni az erdőbe.

Nagyon szegény családból származó, úgymond szociális árvákat nevelünk alapítványunkban. Vakációkor a gyerekek – hiába árvák – hazavágnak. Így volt három gyermekünk is egy családból, ahol az apuka, anyuka élt, de tudtam, hogy egy garázsban hajléktalanok, teljesen lecsúszott egzisztenciák, nem erőst akartam hazaengedni őket, de ők mégis kérleltek. Gondoltam, elviszem, és este visszahozom őket.

Délután 3-4 óra körül elmentem értük, mert korán sötétedett, már félhomály volt. Nem volt bevezetve a garázsba a villany, két nagy vasajtó, közepén egy szerelögödör, egy ágy, az ágyban a három gyerek az anyukához bújva, a plafonon a lehelet kicsapódott a hideg betonra, a vízcseppek, mint egy-egy gyémánt, csillogtak. Nem láttam semmi nyomát annak, hogy karácsonyra vagy szilveszterre készülődtek volna. Hideg volt, sötét volt. Az apuka állt az ágy mellett, tördelte a kálapját, az anyuka nyakában csüngött a három gyerek. Szóltam, hogy „Gyerekek, gyertek, öltözzetek, megyünk vissza Dévára!” Ők persze tudták, hogy várja őket a meleg fürdő, a szép ruha, a Kölyökepezső, a csillagszórók, minden, ami ilyenkor belefér egy ilyen intézeti karácsonyba. És akkor az egyik kisfiú azt mondta: „Pap bácsi, mi nem ünnepelehetnénk itthon, anyukámékkal?” Éreztem, hogy megállt bennem valami. A gyerekek nem arra van szüksége, hogy egy csomó kütyüt odavigyenek neki talicskában, hanem arra, hogy átölelje a nyakadat, hogy megpusziljad, hogy érezze azt a jószágot, ami egy szülőből árad. Egyfelől egy csomó limlom, másfelől az édesanya meleg nyaka, semmi más. És messzemenően az édesanya volt a nyerő! Akkor én azt gondoltam, hogy ha Isten segít, ezt minden szülőnek elmondom...

Pár gondolat még a gyerekevelésről: milyen szép, hogy amikor a kis Jézus elveszik, Mária nem esik neki Józsefnek: „Milyen férfi vagy te, a teremtés nagy koronája, így lehet rád bízni a gyermeket?”. És ugyanígy József sem kezdi el, hogy „Mit tudom én, mit kokettáltál a Szentlélekkel vagy kivel, halvány gőzöm sincs, honnan az a gyerek, fújd fel, én elmentem!” Milyen jó, hogy ők nem így civazkodnak! Megfogják egymás kezét, baj van, gond van, meg kell oldani. Összetartanak. Együtt indulnak el megkeresni a kisJézust.

Képzeld csak el, hogy eltelik egy nap, és nincs meg a kis Jézus. Összebújnak egy fa alatt és imádkoznak. Másnap folytatják a keresést, de harmadnap sem adják fel, nem mondják azt: „Isten adta, Isten elvette, legyen áldott az Úr neve!” Nincs bennük fatalizmus, hogy ha az Úr akarja, akkor megkerül, ha nem, akkor nem. Keresik a maguk egyszerű kis eszközeivel (hisz nem volt hangosbemondó, rendőrség). Keresik Istent a Földön.

Milyen szép, amikor megtalálják! A végtelen alázat, amivel köszöntik: „Nézd, atyád és én aggódva kerestünk, miért tetted ezt velünk?” A család békéje újból helyreáll. Azt írja a Szentírás, hogy hazamentek, és Jézus növekedett bölcsességben és kedvességben, a szülei és mindannyiunk örömeire. Én azt gondolom, hogy még a názáreti csendes életbe is belefér néhány ilyen jeruzsálemi kiruccanás, aggodalom, nehézség, válság... Milyen szép, hogy nem egymásnak esnek ezek az emberek, hanem együtt oldják meg a feladatokat, gondjaikat és bajaikat! Nagynagy szeretettel és örömmel állítom mindannyiunk számára példaképpül ezt a názáreti csendes életet.

Kétezer év alatt sem került szebb eszme, szebb kihívás élő ember elé, mint a család. Ezt az életformát maga Jézus Krisztus szentelte meg. Adja az Isten, hogy ezen az úton járva a Kárpát-medencei magyar családok önmagukra találjanak! Ne olyan helyen keressék a boldogságot, ahol nincs, vagyis a kút mellett ne haljanak szomjan! Merjenek meríteni ebből az ajándékból! Merjétek szeretni egymást, megfogni a férjete/feleségetek kezét, átölelni a gyermekeiteket, játszani, kirándulni, beszélgetni! Merjétek örvendeni annak, hogy ajándék vagy te is, és ajándék a melletted lévő családtagod is! Adja az Isten, hogy megújuljanak a Kárpát-medencében a magyar családok közösségei! Ámen.

BÖJTE CSABA

Körkérdés az imádságról

Hirtelen megfontolásból úgy gondoltam, hogy az imádságot választom cikkem témájául, mivel ez elég kényes téma a gyülekezeteken belül és kívül egyaránt. Írásomat egy rövid kérdőív segítségével állítottam össze. Megkértem néhány embert, hogy válaszoljanak kérdéseimre. A felmérés összegzésképpen született meg az alábbi eredmény.

A megkérdezettek főleg „világiak”, azaz az egyházi berkekben alig vagy egyáltalán nem mozgó személyek voltak (pedagógusok, nevelők, diákok). A válaszadók nagyobb része magát megkeresztelt, hívő embernek mondta, akik nyíltan vállalták meggyőződésüket, de akadt olyan is, aki nem nagyon akart, vagy nem mert nyilatkozni a témáról.

A „bevallásosabbak” elmondták azt is, hogy főként családjukért, közösségükért szoktak imádkozni, s legfőképpen szeretetet, erőt, egészséget, békét, kintartást kérnek maguknak vagy szeretteiknek. Akadt, aki csak bizonyos szituációkban kéri az Úr segítségét, például vizsgaidőszakban. Felvetődött bennem az a kérdés, hogy akik hisznek Istenben, azok miért ☞

☞ nem akarnak, mernek imádságban Hozzá fordulni? Erre is rákérdeztem. A válaszok különbözőek és igen érdekesek voltak. Pl. „Nem merem vállalni, hogy hiszek Istenben.” „Egyszerűen csak lusta vagyok az imádkozáshoz.” „Félek Istentől a bűneim súlya és azok következményei miatt.”

Most joggal tehetjük fel a kérdést: vajon milyen keresztyén ember az, aki nem meri vállalni Istenbe vetett hitét, vagy éppen lusta akár csak egyszer egy nap imára kulcsolni a kezét? Ennek megválaszolását mindenki saját lelkiismeretére bízom.

A másik összetett kérdés, ami még nagyon foglalkoztatott, hogy mikor, hol, hogyan lehet, illetve kell imádkozni. A

válaszok itt is megoszlottak: „Bárhol, szükség szerint.” „Templomban, istentiszteleten.” „Lefekvés előtt.”

Szerintem mindegy mikor és hol imádkozunk. Amikor úgy érezzük, hogy jólesne elmondani egy imát, tegyük meg bátran. De vajon fontos-e az is, hogy hogyan? Úgy gondolom, nem feltétlen fontos hozzá a kéz összekulcsolása, ez csak egy jelzés. Az a lényeg, hogy az ima, amit elmondunk, szívből jöjjön, ne pedig berögzült rutinból, megszokásból vagy muszájból történjen. Legfontosabb, hogy bensőségesen tudjunk megnyílni Isten előtt, és ezt saját szavakkal is ki tudjuk fejezni Neki.

A megkérdezettek kisebb része azt mondta, hogy nem hisz Istenben. Amikor megkérdeztem, hogy miért nem, a szokásos válaszokat kaptam: „Hiszem, ha látom.” „Túl sok mindenkire elvesztettem már abhoz, hogy higgyek benne.” „A sorsomat magam irányítom.” „Kértem tőle, és nem adatott meg.”

Erre csak azt tudom mondani, hogy Isten igenis mindig velünk van, és ezt mi sem támasztja jobban alá, mint egy hiteles irat, a Biblia, amit hiteles emberek írtak.

A két tábor valamiben azért egyetértett: bármikor meg lehet tanulni imádkozni, ehhez sosincs késő.

PINGICZER ANETT

Áldott új évet!

Az egyházi esztendő bemutatása

Köszöntsük egymást örömmel így az egyházi esztendő indulásakor! Urunk kegyelme ismét megújul az életünkben. Nagy öröm mindig, ha újat kezdhünk, ha valami új és reményteljes lehetőség következik. Adjunk hálát, hogy Szeretteinkkel együtt ismét elérhettük ezt az egyházi új évet.

Az egyházi év minden szakasza Isten kegyelmét hirdeti. Figyeljünk már előre üzenetére. Kétezer éve szól ez az üzenet: összefoglalva az egyház népe számára az üdvtörténetet.

Az egyházi év három ünnepkörből áll:

– karácsonyi (adventtől a kisbőjti vasárnapokig);

– húsvéti (kisbőjti vasárnapoktól a mennybemenetelig);

– pünkösd-i ünnepkör (a mennybemenetel ünnepétől az egyházi év végéig képez egységet. Megkülönböztetünk ünnepi félévet, és ünneptelen félévet. A karácsony az Atya ünnepe, a húsvét a Fiú ünnepe, a pünkösd a Szentlélek ünnepe. Minden ünnepkörnek három része van: előünnep, maga az ünnep és az utóünnep. Karácsony előünnepével, adventtel kezdődik az egyházi esztendő. Az oltárterítő lila színe, az oltáron a lila virág, vagy egyszerű fenyőág a bűnbánatra emlékeztet. A régiek ebben az időben csendet, bűnbánatot tartottak. Még családi örömnepet sem rendeztek: nem voltak esküvők sem ebben a négy hétben.

Advent: „Szelíd zengésű üzenet” – ahogy a költő mondja. Jön, eljön Valaki, Aki nélkül nem élhet ez a világ. Négy vasárnapja külön-külön üzenetet hordoz:

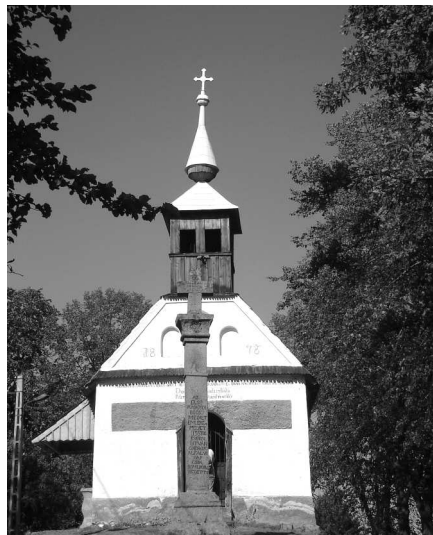
1. Isten már a bűnbe esett emberpárnak ígéretet tett, hogy eljön az, Aki megszabadít a bűntől. Választott népe számtalanszor megkapta ezt az ígéretet, várta is nagyon a Messiást! Az idők teljességében beteljesedett az ígéret: „Szolgáló leánya” lehetett az ígéret beteljesedésének hordozója.

2. Az ó- és újszövetség határán Keresztelő János már „hirdette az evangéliumot a népnek” (Lk 3,18).

3. Az adventi Király hozzánk is jön, személyes Megváltónk akar lenni!

4. Isten Fia újra eljön, hogy megítélje ezt a világot. Készülünk-e egész életünk adventje során a Krisztus Király előtti megjelenésre?

„Eljön, eljön! Ki nem kerülheted. Ha kikerülsz, mint kegyelmet, Úgy kell bejárnod, mint ítéletet.”

Karácsonykor jelent meg az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek! Az Ige testté lett! Dicsőség a magasságban az Istennek! Békesség a földön az embereknek. Elhangzott az örömhír, az evangélium a betlehemi mezőn. A fehér oltárterítő, a sok gyertyafény, minden az örömet, a szeretetet és a Gyermekek dicsőségét hirdeti. Örömmel, hálánkkal boruljunk mi is a jászol elé, mert „még meg sem alkotott kezed, és Lelked már elvégeztet az én üdvömrre mindent!” Kicsinyeinket is vezessük a megszületett Jézus elé, hogy mielőbb megismerjék a szeretet Urát. Az Isten irántunk való szeretetéből juttassunk a többi embernek is, nemcsak szóval, hanem cselekedettel is. A régi bölcs tanítás szerint a nagyünnep első napja arra tanít, amit az Isten tett velünk, értünk, a második pedig arra, amit nekünk kell tenni embertársainkkal. Ünneplésünk során ne csak az anyagiakkal foglalkozzunk, hanem közelítsünk szeretettel, vigasztalással, bizonyoságtévéssel is egymáshoz.

Az év utolsó vasárnapja sem lehet „üresjárat”, ha karácsonyi örömet kapunk. Magasztaljuk az Atyát, aki Fiát adta értünk. A mi éghajlati körülményeink között a karácsonyi békét és csillogást a hó is fokozza, de gondoljunk a déli féltekén élőkre, akik a legnagyobb melegben ünnepelnek karácsonyt. Van egy kedves képem Ausztráliából, amelyen a férfiak fehér öltönyben, a hölgyek nyári lenge ruhákban, a gyerekek pedig kis fehér túllruhácskákban ünnepelnek a templomkertben, a kis jászol előtt.

karácsonyi és húsvéti ünnepek között. Idejük évente változó, a közeledő húsvét időpontja határozza meg. Hetvened – Septuagesima, Hatvanad – Sexagesima, Ötvened – Quinquagesima (a vasárnapok elnevezése a szerint, hogy hány nap van még húsvét ünnepéig). Esto mihi – Légy sziklaváram.

A világ asszonyai március első pénteki napján imádkoznak együtt egymásért és szeretteikért. Az ún. farsangi időszak „húshagyó keddel ér véget és a nagyböjt” hamvazószerdával kezdődik.

A nagyböjti időben az oltárterítő színe ismét lila, a bűnbánatra hív. Gyülekezetünkben régebben virágként az egyszerű „szikvirág” díszlett. (Az alföldi határban nyár végén, a szikes területen összefüggő szép lila színben pompázott, és a szűkös körülményekre emlékeztetett.)

A böjti idő a Golgota felé menő Krisztusra és a csendre irányítja figyelmünket. Közeleg a tavasz, de sokszor meg is próbál a mérsékelt égövben: kemény, metsző „böjti szelek fújnak”. Ez a pár hét a húsvét előtti nagytakarítás ideje is a lakásban, a ház körül, a kertben és a határban egyaránt. A böjt testünk, szervezete-tünk tisztogatására is alkalmas. A fő cél azonban a lelkünk, a hitünk rendbetétele. A bűnbánat, a bocsánatkérés ideje, hogy megújulhassunk a feltámadás ünnepére, mint az életünket körülvevő természet.

A böjti hat vasárnap:

– *Invocavit* – Ha kiált hozzám (*megszólít*), meghallgatom. [Zsolt 95,15]

– *Reminiscere* – Gondolj, Uram, irgalmadra! [Zsolt 25,6]

– *Oculi* – Szemem állandóan az Úrra néz. [Zsolt] 25,15

– *Leatare* – Örüljete Jeruzsálemmel (Isten népével)! [Ézs 66,10]

– *Judica* – Szolgáltass nekem igazságot, Istenem! (Ítéld meg engem!) [Zsolt 43,1] Énekeskönyvünk szép böjti énekei is tanítanak Krisztussal együtt járni a böjti úton!

– *Palmarum* – Ahogyan Mózes fel-emelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen Őbenne. [Jn 3,14–15] Húsvét előtt egy héttel vonult be Jézus Jeruzsálembe, a békesség szimbólumán, számárháton, és a sokaság „pálmaágakat szórt elé”. Az énekköltő így szólít fel: „Hozd ég felé emelkedő hited zöld pálmaágait!” A virágvasárnap evangélium (Mt 21,1–9) az első adventi vasárnapon is emlékeztet a karácsonykor eljövő Jézusra. A fehér oltárterítő és a tavasz első virágai az oltáron a hódolatot jelentik.

A nagyhét első napjai után nagycsü-törtök az úrvacsora szereztetésének ünnepe, évtizedekkel ezelőtt az egyházi alkalmazottak, tisztviselők (tanítványok) vettek úrvacsorát ekkor. Örömnepünkön még fehér az oltár és ott a sok színpompás virág. Az esti passiói istentiszteleten már a liturgia szerint egyszer használatos fekete terítő és az egyetlen gyertya Krisztus értünk vállalt szenvedésére emlékeztet. Nagypéntek a mély csend ideje és Krisztus értünk vállalt szenvedését hirdeti. Nagy kár, hogy ezen a napon még az ünnep előkészítésével van elfoglalva a világ, s nem borul le a keresztfa tövében! Tegyük meg mégis! Ezen az ünnepen a gyülekezet idősebb tagjai térdeltek az oltárhoz és vették Urunk testét és véréit.

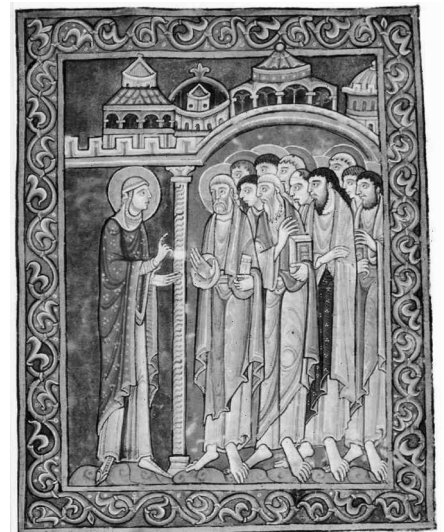
Nagyszombat, Krisztus sírban léte is a csenddel ünnepelhető igazán.

A csendet megtöri húsvét hajnalán, a hét első napján, napfelkelte időpontjában az örvendező harangszó, és jó, ha köszöntjük egymást az evangélium szavával: Krisztus feltámadt! Ismét az énekköltő: „Ha fel nem támad, vége a világnak, ámde Ő feltámadott, áldja Krisztust ajkaid!”

A legnagyobb ünnepen a legszebb, legmivesebb fehér terítő és a legszebb virághalmaz is ezt hirdeti. Az ünnep időpontja nem naptárhoz kötött, hanem a tavaszi holdtölte utáni első vasárnapra esik. Ez az időpont határozza meg előtte és utána az egyházi esztendő minden ünnepének időpontját.

A „húsvéti örömidő” az ünnepek utóünnepé, öt vasárnapot foglal magában:

– *Quasi modo geniti* – Mint újszülött csecsemők, a hamisítatlan tejet kívánjátok. [1Pt 2,2] Az őskeresztyének ezen a vasárnapon vették fel az egyházba az új

A polgári esztendő vége készteszen számadásra mindnyájunkat. Karácsony nyolcada a polgári esztendő évkezdete, melyet Jézus neve ragyog be, hiszen ekkor vitték szülei a templomba, hogy eleget tegyenek a törvénynek. Jó, hogy Jézus neve jelszavunk, mikor az újévbe lépünk!

Nyelvünkön „vízkereszt” ünnepe a karácsony utáni tizenhatodik nap, igazából a „világ világosságának” dicsőséges napja. Ez az igazi világosság ragyogott fel a csillagban, mely a három bölcsét a jászolban fekvő Királyhoz vezette. A keleti keresztyénség ezt a napot ünnepli, mint a Világ Világosságának megjelenését, Krisztus születését. Az ünnepre vonatkozó egyik evangéliumi szakasz arról szól, hogy Jézus megkezdi a tanítást, hirdetni az Isten országának eljöttét. Más nyelvben az ünnep elnevezése a görög eredetit örzi: Epiphania = a megvilágosítás napja, németül: Erscheinungsfest.

Vízkereszt ünnepe utáni vasárnapokon az oltárterítő színe zöld, a hitben való növekedésre hív fel. Templomunk oltárára elődeink szépen zöldellő búzacsírákat helyeztek, amint növekszik a búza, úgy növekedjen az egyház népének hite is a vízkereszt ünnepe utáni időszakban.

Gyülekezetünk életének legszomorúbb eseményére is ezen az ünnepnapon emlékezünk: 1945-ben e napon indult el a községből a „malenkij robotra” elhurcoltak 570 fős csoportja a bizonytalan jövőt jelentő keleti szénbányák felé. Az istentiszteletre hívó harang szava kísérte a menetet, mintha „kiharangozták” volna fogoly fiataljainkat.

Az új év harmadik hetében a világ keresztyénsége Ökumenikus Imahetet tart, hogy egymásért együtt imádkozzon! A „kis böjt” három vasárnapja átmenet a

betérőket, akik fehér ruhát viseltek, ezért fehérvasárnap az elnevezése.

– *Misericordias Domini* – Az Úr szeretetével telve van a föld... [Zsolt 33,5] A Jó Pásztor vasárnapjának is nevezzük, mert zsolttárigéje a 23. Zsoltár és evangéliuma: Jn 10,11–16.

– *Jubilate* – Örvendj, egész föld, az Istennek! [Zsolt 66,1]

– *Cantate* – Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodákat tett! [Zsolt 98,1]

– *Rogate* – Szüntelenül imádkozzatok! [1Thessz 5,7] Imádságunk tárgya a Szentlélek kiadásáért hangozzék!

Az imádság hetében csütörtökön emlékezünk Krisztus mennybemenetelére. A niceai hitvallás szerint pedig: Felment a mennybe, ott ül az Atya jobbán, és újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat, és uralmának nem lesz vége!

A pünkösdi ünnepkör előünnep egy vasárnap: Exaudi – Halld meg, Uram, hívó hangomat! [Zsolt 27,7] „Pünkösöd böjtje”, az oltárterítő lila színe és a lila virág emlékeztet erre. Tartsunk bűnbánatot a Szentlélek ünnepe előtt. (Kedves emlékem, hogy a lila virág ismét a határból, a szántóföld, a búzatabla végéről származó szarkaláb!)

Pünkösöd ünnepe, a Szentlélek kiadásának ünnepe, az Anyaszentegyház születésnapja, háromezer ember keresztelekedik meg egyazon napon, és Péter apostol prédikációját „huszonnyelven” értik a jeruzsálemi templomba megjelentek. A Lélek az igazi „szinkrontolmács”!

A Szentlélek tüzeinek színe, a piros ragyog az oltáron. „Jövel, Szentlélek Úristen” – száll az ének és van oka öröme az egyház népének, vele örül körülötte a világ is. (El is nyomja gyakran az ünnep igaz értelmét.)

Évszázadok óta, mintegy összefoglalásként, ünnepli az egyház a Szentháromság ünnepét a pünkösöd utáni vasárnapon.

Az oltár nagyünnepi: fehér és zeng a háromszoros szent magasztaló himnusz. A gyülekezetekben felhangzik az ősi – Athanáziosz püspök nevéhez fűződően – az egész keresztyénség hitvallása: „Úr az Atya, Úr a Fiú, Úr a Szentlélek, de mégsem három az Úr, hanem egy az Úr!”

Lezárul az ünnepekben gazdag félév, és következik az ünneptelen félév. A hét első napja, a feltámadásra emlékeztető – magyarul nem túl ünnepélyesen csengő – vasárnapok sora a Szentháromság ünnepe utáni vasárnapok összefoglaló nevet viseli az egyházi esztendőben. Lehet a számuk 22, de 27 is, attól a bizonyos tavaszi fordulótól függően. Kivéve a jeles ünnepeket, amikor az oltárterítő színe zöld, a növekedésé. Bár valóban hitbeli, szeretetbeli növekedés következne be! Vannak azért kiemelkedő üzenetet hordozó vasárnapok is.

A Szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnap a „Keresztség vasárnapja”. „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.*” [Ézs 43,1]

Gyülekezetünknek két ünnepnapja esik erre az időszakra. 31 hónapi fogság után 1947. július 29-én térhetett haza az elhurcoltak nagy része, és erre emlékezve minden évben hálaadó istentiszteletre gyűlnek össze az emlékezők a legközelebbi vasárnapon. A másik ünnepnap a Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnap, mert 1745-ben ezen a napon lett önálló gyülekezetté egyházközségünk az első lelkész, Walter Rudolf beiktatásával.

Szentháromság ünnepe után a 10. vasárnapon emlékezik meg az egyház világszerte Jeruzsálem elpusztításáról (Kr. u. 70.).

Október első vasárnapján, az év termésének betakarítása után hálaadó vasárnapra kerül sor: mindazért, amivel Teremtőnk munkánkat megáldotta. Ilyenkor terményekkel is díszítjük az oltárt.

Ezen az ünnepen gyülekezetünk tagjai nagyobb adományt adnak a következő időszak jelentősebb beruházására. A helyi protestáns gyülekezetek ebben az időben együtt ünneplik a „Teremtés napját”.

Október utolsó vasárnapján, a Biblia vasárnapján Országos Egyházunk az írott ige terjesztésének támogatására hívja fel figyelmünket.

A reformáció emléknapja október 31: Luther Márton kiszögezte a wittenbergi vártemplom kapujára 95 tételét, elindult az egyház megújulása. Ez a nap a harcok nemzedékre emlékeztet. Városunkban évtizedek óta a három protestáns gyülekezet együtt ünnepel, több napon át szól a megújító ige.

November 1-jén Isten iránti hálával gondolunk mindazokra, akik az évszázadok során példaképeinkké lehettek, „ama nemes harcot megharcolták és eltételezett számukra az örök élet koronája.” Együtt kerül sor a köztemetőben istentiszteletre a két protestáns gyülekezettel. Ilyenkor emlékezünk meg a Hősök szobránál a négy lelkész szolgálatával a két világháború áldozatairól.

Szentháromság ünnepe után az utolsó három vasárnap igehirdetése Krisztus újra eljövetelét hangsúlyozza:

– a bűnbánatra hív: „*Most van a kegyelem ideje...*” [2Kor 6,2]

– az ítéletre figyelmeztet: „*Mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé.*” [2Kor 5,10]

– az örök életre emlékeztet: „*Legyen derekatok felőveve és lámpásokotok meggyújtva!*” [Lk12,35]

Gyülekezetünk ezen a vasárnapon emlékezik – családjukkal együtt – azokra, akik ebben az évben hunytak el.

Áldott új évet, ünnepeljünk Urunk kegyelméből!

KÖHLER JÚLIA

Konfirmáció 2009

„A növekedést Isten adja.” [1Kor 3,7]

Gáncs Péter, egyházkerületünk püspöke ezt az igét ajánlotta a most konfirmált fiatalok számára az emlékül adott könyvben. Egyszerű, tömör és nagyon találó ez az ige, persze lehet, hogy csak nekünk, felnőtteknek. Miért is gondolom ezt? Bele-, illetve átolvastam a *Jelzőtűz* című könyvet – ezt kapták emlékülként a fiatalok –, és ebben néhányan a

szervezők közül a konfirmációjukra emlékeznek vissza. Íme, hogyan is: „hurra, túl vagyunk a vizsgán”, „izgultunk”, „nem biztos, hogy mindent akkor megértettem”, „ez is csak egy istentisztelet”, így kezdődtek a visszaemlékezések, de utána valamennyi szerző egy soha el nem felejtendő, tiszta találkozást villant elénk. „*Szinte el sem hittem, hogy ez igaz. Isten je-*

lenléte valóság, átéltető, megtapasztalható. És elmúlt a félelem, eltűnt az idegesség. Nem maradt más, csak öröm és békeség, egy tiszta találkozás emléke.” (Deák Ágota)

Talán a mi fiatal konfirmandusaink is átérték ezt a kettősséget. Lehet, hogy még egy ideig bizonytalanok lesznek az Istenrel való kapcsolatukat illetően, vagy csak nem tudják jól megfogalmazni érzé-

seiket. De mi tudjuk, hogy ez a találkozás nem egyszeri lesz az ő életükben. És az évek múlásával egyre erősödik az istenhittük, s ráébrednek, hogy a világ dolgaiban való eligazodáshoz a legbiztosabb „kiindulópont” Isten és az Ő Fia, az Úr Jézus.

Gyülekezetünkben ebben az évben hat fiatal: Csákó Imola, Csákó Richárd, Falaty Máté, Kovács Péter, Kőszegi Krisztina és Rónai Adrienn tett konfirmációs vizsgát, majd részesülhetett az úrvacsorai szentségben. Kicsit rendhagyó volt a vizsga időpontja és formája is. De úgy gondolom, ez nem csorbította az ünnepi jelleget. A szülőkkel és a lelkésznel még a tavasz során megbeszéltük, hogy a gyerekek őszre állnak majd készen arra, hogy konfirmációs vizsgát tegyenek, a konkrét időpont kiválasztását pedig a fiatalok és családjaik sok és eltérő irányú elfoglaltsága befolyásolta.

Rendhagyó volt maga a vizsga is, nem a szokásos dialógus hangzott el a lelkész és a fiatalok között, hanem – kihasználva a mai kor technikáját – multimédiás prezentációkat adtak elő a gyermekek. Így mutatták be a Bibliát, a szentségeket, az Úrtól tanult imádságot és még sok-sok mindent, amit az oktatás során elsajátítottak. Élvezetes volt ez az új vizsgaforma az előadók és a hallgatóság számára is. Az egybegyűltek szinte interaktív módon eleveníthették fel saját ismereteiket is.

Miután a presbiterok és egyházfelügyelők is meggyőződhetett arról, hogy a fiatalok kellő mértékben elsajátították egyházunk tanítását, a prózai vizsga után következhetett másnap a konfirmációi istentisztelet, ahol először vehettek úrvacsorát a konfirmandusok és részesülhetek a lelkési áldásban. Esős vasárnap volt ez, de mégis fényes, szép és felemelő. A

megszéppent, ugyanakkor már felnőttként viselkedő gyermekek tették azá.

Kívánom, hogy a jó Isten által növekedjenek, cseperedjenek, és a hitben való megerősödésük ne csupán egy találkozás emléke maradjon, hanem napról napra növekedjen!

A szülők nevében megköszönöm lelkészünknek, Lázárné Skorka Katalin áldozatos munkáját, hogy segítette, óvta, támogatta, bátorította, felkészítette gyermekeinket a jó Istennel való találkozásra, és arra, hogy az Úr Jézus szeretete soha nem hagyja el Őket!

Továbbá köszönjük egyházközségünk presbitériumának könyv-, illetve CD-ajándékait is, és nem utolsósorban a 2010-es bonyhádi táborozást.

Az olvasóknak csendes, meghitt adventet kívánok!

FALATYNÉ BERKESI MÁRTA

Konfirmandusokkal beszélgettem

LSK: *Milyen volt a konfirmációra való felkészülés?*

– Egyszerre volt nehéz és könnyű. Nehéz volt, mert tanulni kellett, habár az anyag felét egyszer már tanultuk, csak át kellett ismételni. Abban volt könnyű, hogy segítettük egymást a tanulásban.

LSK: *Mi tetszett a legjobban és minek nem örültél a készülés során?*

– Azon gondolkodom, hogy mi nem tetszett...

LSK: *Hogyan épül fel a konfirmációs óra?*

– Találkoztunk, megbeszéltük, amit nem értettünk. Jó volt, amikor beültünk a templomba istentiszteletre és figyelniünk kellett, hogy az előre megadott kérdésekre válaszolni tudjunk.

LSK: *Különböztek ezek a foglalkozások az átlag hittanóráktól?*

– Igen. Összefoglaltuk mindazt, amit eddig tanultunk, és komolyabban is vettük.

LSK: *Hogyan állt hozzá a családodok a ti konfirmációs felkészülésetekhez?*

– Örültek, próbáltak segíteni.

LSK: *Miért van szükség vizsgára?*

– A vizsga arra jó, hogy leellenőrizzük a tudásunkat. Azért kell, hogy a gyülekezet felnőtt tagjai is tudják, mindent meg-

tanultunk, és most már középük tartozunk. Azért kell a vizsga, hogy ne csak elmúló élmény legyen a tanulás.

LSK: *Milyen volt számodra a konfirmációs vizsga?*

– Nagy élmény volt, bár féltem, izgultam. Jó volt, hogy a gyülekezet tagjai olykor segítettek.

LSK: *Hogyan emlékeztek vissza a konfirmációi istentiszteletre?*

– Furcsa, hogy most mi voltunk a középpontban, mindenki bennünket nézett és fényképezett. Persze mégsem olyan volt, mint például a ballagás. Hanem inkább különleges.

LSK: *Milyen volt az első úrvacsora?*

– Érdekes volt, hogy most mi is felállhattunk és részt vehettünk benne. Ez egy szavakkal nem kifejezhető, különleges alkalom volt.

LSK: *Mivel másabb ez a csoport, mint egy osztályközösség?*

– Másként figyeltünk egymásra, több dolgot tudtunk meg egymásról. Az osztálytársainkkal muszáj együtt lenni, itt pedig szeretnénk együtt lenni egymással.

LSK: *A gyülekezet ajándéka számotokra, hogy elmehettek Bonyhádra, az országos konfirmandustáborba. Mit szólnátok ehhez a meglepetéshez?*

– Már hallottam, hogy lesz ilyen, és terveztem is, hogy szeretnék eljutni oda. Úgy gondoltam, majd eldől, hogy sikerül-e. Így viszont már egészen biztosan ott leszek.

LSK: *Eddig tudásról és élményekről beszélgettünk. Formálódott-e a hitetek a készülés hónapjai alatt?*

– Igen, én úgy érzem, jobban hiszek Istenben.

– Én mindig így hittem Benne, s ez a hitem nem változott meg.

– Úgy gondolom, most már többet járok a templomba is, úgy érzem, így lesz.

LSK: *Lesz-e feladatotok a gyülekezetben ezután?*

– Énekelhetünk majd az ünnepek során az ifivel.

– Én fogom majd kitenni istentisztelet előtt a számtáblákat.

LSK

Szülői vélemény a hittanoktatásról

Minden évben meghirdetjük a hittanoktatás lehetőségét az óvodákban és az iskolában. Húsz évvel a rendszerváltoztatás (kísérlete) után sem vagyunk sokkal előrébb. A volt kommunista országok közül hazánk az egyetlen, ahol nincs tantervben kötelezően szereplő hit- vagy etikaoktatás. Talán csak a többi nemzet fedezte fel, milyen pozitív társadalmi hozadék van a keresztény erkölcsnek és a hívők emberi tartásának? Remélem, hogy a sok negatív esemény és közösségi igény ezen a mostani helyzeten mielőbb változtat!

Helyi tapasztalatom, hogy a gyerekeket szívesen engedik a szülők az óvodai foglalkozásra, de az iskolában már fontosabbá válnak a különféle különórák és szakkörök, s ez az első a fakultatív programok közül, amiről lemondanak a szülők. Amíg egyetlen óvodában 50 főnél többen tanulgatják a bibliai történeteket, addig iskolára a négy felekezet összesen egy évfolyamban alig tud ekkora létszámot igazolni.

Pedig amiről tanulunk, az a gyerekek egész életére meghatározó látásmódot közvetít, olyan pozitív viselkedési formát mutat, és olyan normát tanít, ami minden élethelyzetben biztos pont lehet. Sőt: az Istenbe vetett keresztyén reménység a nehézségek idején megtartóerőnek bizonyul. Sokan saját tájékozatlanságuk és félreértéseik miatt rosszul befolyásol-

ják gyermekeiket, és nem is veszik a fáradságot, hogy megbizonyosodjanak arról, mi történik egy-egy hittanórán. Pedig aki eddig mert bátran és nyitottan hozzáállni ehhez a témához, az pozitív tapasztalatokról számolhat be. Mindezeknek tükrében beszélgettünk egy tanítványom édesanyjával a hittanoktatásról.

LSK: *A hitoktatás fakultatívan választható. Te miért íratad be a gyermeked hittanórára?*

– Már az óvodában is járt a foglalkozásra, így természetes volt Neki is és a családnak is, hogy iskolában is jár.

LSK: *Tudod-e, hogyan zajlik egy hittanóra, amin részt vesz a gyermeked? Milyenek tartod a hittankönyveket, amiből tanul?*

– A hittanórákról sokat mesél. Jól érzi magát, élményekkel gazdagodik, gyermeknyelven. Örülök, hogy szeretettel veszik körül, és hogy szívvel-lélekkel teszi ezt lelkészünknök, Katika. A könyvek nagyon tetszenek, mivel gyermeknyelven vannak leírva, elmondva, megmagyarázva a Biblia történetei. Tetszik, hogy vannak benne feladatok, amiket a könyvben vagy a könyvből kivágvá lehet elvégezni.

LSK: *Ismerőseid, barátaid körében milyen vélemények hangoznak el a hittanoktatásról?*

– A vélemények vegyesek. Valaki nem tartja fontosnak, valaki igen. Én fontosnak tartom, de a legfontosabb az, hogy a gyermekem egy olyan helyre járjon, egy olyan foglalkozásra, egy olyan közösségbe, ahol jól érzi magát és ahova szeretettel megy. És ez nálunk így van.

LSK: *Szerinted miért fontos, hogy a gyermekek megismerjék a bibliai történeteket és Jézus életét?*

– Ez egy tudás, amit senki nem vehet el. A történet csak javára válhat az embernek. Ha pedig vallunk valamit és hiszünk benne, akkor jó ismerkedni, megismerni, megtanulni, felfedezni egy egész életen át.

LSK: *– A gyermekek ismeretei a szülőkre is hatást gyakorolnak. Gyermeked hitoktatás során szerzett ismeretei változtattak-e Istenről, egyházzal való viszonyaidon?*

– Többet tudok a Bibliáról, Istenről, és megerősített... egyre jobban.

LSK: *A gyerekek az egyházközség életével is megismerkednek. Te ismered-e a helyi gyülekezetet?*

– Ismerem, ismerkedek, nyitott vagyok, ezzel csak „gazdagabb” lettem, lesznek.

L. S. K.

Ahogy mi láttuk: távirati stílusban a táborokról

Hittantábor, Tóserdő
(2009. július 13–18.)

Az egyik legjobb hittantábor volt. Mindennap strand, tábortüzek, áhítatok. Reggel korai kelés, este késői lefekvés, bátorságpróba kint az erdőben. A strandon játszottunk és jól éreztük magunkat. Áhítaton énekeltünk, ígét olvastunk, játszottunk. A tábortűznél megbeszéltük a napi élményeket. Egyszer bementünk Kecskemétre vonattal, megtekintettük az evangélikus templomot, majd nézelődtünk a városban és játszottunk a parkban. Jó volt, hogy sok régi ismerőssel találkoztunk, és újakat ismertünk meg. Nagyon jó volt a társaság, a hangulat.

Zenei tábor, Mezőberény
(2009. augusztus 2–9.)

Mint minden évben, most is sokféle hangszeren lehetett tanulni a zenetáborban: furulya, dob, gitár, orgona. Több

helyről jöttek fiatalok, hogy egy hétig közösen jól érezzük magunkat. Amikor nem volt hangszeres óra, akkor szorgalmasan gyakoroltunk vagy játszottunk, énekeltünk, pihentünk. Reggel, délben, este együtt étkeztünk. Reggelente és estenként áhítatra mentünk az evangélikus templomba. Az egyik éjszaka kalandos küldetést teljesítettünk a ligetben, másnap vizsgáztunk, vasárnap pedig együtt zártuk a táborot istentisztelettel. Jövőre újra táborozunk, sőt az országos Szélrózsa találkozóra is elmegyünk!

KŐSZEGI KRISZTINA
RÓNAI ADRIENN

Bízd Újra Életed Krisztusra!

Pár szó az Útmutatóról

A 2010-es évet is szeretnénk Isten kezéből venni és az Ő áldásával élni. Mindennap szükségünk lesz Urunk szavára, legyen az tanács vagy bátorítás, akár figyelmeztetés, olykor intés. Az ige egyháza vagyunk, reformációi örökségünk a Szentírás alapuló hit. A próféták is jól tudták, az ÚR beszélő Isten, aki kinyilatkoztatja magát, törvényt ad népének, és vizsgálást nyújt a bűnbánónak. „*A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészítettet.*” [2Tim 3,16–17] Pál Timóteusnak írta ezt, s mi magunk is tapasztaljuk Isten igéjének áldott hatását. De hogyan olvassuk a Bibliát? Milyen rendszerességgel és naponta mennyit? Hol kezdjük?

Először 1728-ban állították össze, majd pedig 1731-ben jelent meg az első nyomtatott Útmutató, Zinzendorff gróf indíttatása nyomán, s azóta sosem szakadt meg a kis könyv kiadása. 50 nyelvre fordítják le (afrikanstól zuluig), s évente több mint 1 millió példányszámban jelenik meg. Gyülekezetünkben is sokan vá-

sárolják, hiszen segítségével a rendszeres, adott rend szerinti bibliaolvasást sajátíthatjuk el. 2002-ben lett nálunk is színes a borítólapja, és szerkezete is megújult. Olvasmányokkal kibővített formátuma már szinte teljesen olyan, mint az eredeti, német nyelven kiadott, herrnhuti testvérközösség által szerkesztett „Losungen”.

Az Útmutatót hazájában, a száászországi városkában, Herrnhutban (Oberlausitz) természetesen már a 2012. évre is összeállították. Az igék kihúzásánál először volt vendég Klaus-Dieter K. Kottnik, aki a Német Evangélikus Diakóniai Szolgálat elnöke (Präsident des Diakonischen Werkes der EKD e.V.). Április 23-án reggel a szokásosnál többen ülték körbe a váruvar tanácskozótermének ovális asztalát. Az áhítatot tartó lelkész felolvasta a napi igét „*Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.*” [Zsolt 62, 6] Az igei gondolatok után mondott imádságban arra kérte Istent, vezesse Szentlelkével és áldja meg az Útmutató összeállítását.

Az áhítat után csak négyen maradtak a szobában. Előveszik a szükséges kellé-

keiket: egy ezüsttálat, két dobozt, melyekben az igék kis kártyákon felírva találhatóak, s egy fadobozkát, melynek 1829 számozott kártyácskáját az ezüstedénybe helyezik. Szükségük van egy naptárra, papírra és tollakra is. Ketten feljegyzést készítenek, egy valaki az igékkel teli dobozokat tartja maga előtt, az utolsó pedig az asztal végénél áll, az ezüsttál mellett. „Január 1-je” – hangzik – erre az ezüsttálnál álló kivesz egy kis papírt a tálból, felolvassa a rajta lévő számot. Az igés doboznál ülő kikeresi a hozzá tartozó ószövetségi igét és felolvassa. A január 1-jére szóló napi ige már meg is van. Két és fél évvel a megjelenés előtt az egész évre szóló igéket kihúzzák. Az Útmutatót összeállítók feladata a következő hónapokban az, hogy megfelelő igéket és olvasmányokat keressenek minden adott igéhez. Az ún. esti igeszakaszok általában sorozatok, s ha az Útmutató segítségével olvassuk a Szentírást, úgy olvashatjuk végig, hogy elmélkedésre is jut elegendő idő, s megforgathatjuk a szívünkben.

Természetesen gondolnak a gyengén látókra és a hallássérültekre is, de azokra is, akik az eredeti nyelveken is szeretnék olvasni az igéket. Az Útmutató sokfajta kivitelben, formában kerül németországi könyvesboltok polcaira. Kapható határ-időnaplóban, CD-ROM-on, de internetről letölthető formában is használhatjuk.

Kívánom, hogy az új esztendőben is legyen vágyódásunk Isten igéjére, s tapasztalhatjuk, hogy éltető, mint a víz, nélkülözhetetlen, mint a napi kenyér. Segítsen bennünket rendszerességre és fegyelmezett igeolvasásra az Útmutató használata. Aki pedig teheti, az olvassa el a www.losungen.de internetes oldalt is.

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

A Kirchschaal Herrnhutban

ANYAKÖNYVI HÍREK

Keresztelés:

3 év alatti gyermekek: Wágner Nándor, Rau Patrícia, Olajos-Inclan Liliána, Pojendán Gergő / Felneveltek (12 évnél idősebbek): Rau Andor, Dr. Baji Rita, Csákó Imola, Csákó Richárd

Konfirmáció:

Csákó Imola, Csákó Richárd, Falaty Máté, Kovács Péter, Kőszegi Krisztina, Rónai Adrienn / Felneveltek: Wágnerné Bötsch Szilvia, Rau Andor, Dr. Baji Rita

Esküvő:

Sík Imre és Gulyás Tímea
Alexa György és Frey Anna
Lawton James Whitehead és Házi Judit
Víg Attila és Dr. Baji Rita

Elhunytak:

id. Schupkégel Ádám (81) · Domokos Gergely (77) · Binder Mihályné Domokos Magdolna (70) · Bárdi László (52) · Lipták Józsefné Mórincz Mária (89) · Andrési Pál (76) · Weigert András (82) · Bartóki József (79) · Kiss Imre (84) · Vozár Istvánné Látkóczki Margit (67) · Rau Andrásné Weigert Katalin (89) · László Imréné Székely Katalin (71) · Dolovi István (73) · Hajkó János (68) · ifj. Molnár Mihály (58) · Károlyi János (56) · Kajla Jánosné Gschwindt Magdolna (84) · Frey Julianna (71) · Gyera János (80)

Kálvin János

Az évfordulók a felejtés elleni küzdelem eszközei. Így kínál alkalmat Kálvin János születésének 500. évfordulója arra, hogy ne engedjünk elfelejteni valamit, amivel Kálvin személye és művei által ajándékozta meg Isten a 16. századi keresztyén világot. Életműve nemcsak a keresztyén egyház és az egyes hívő ember életét határozta meg világszerte, hanem sajátos fejlődési pályára állította a kálvini reformáció hatása alatt álló országok lelki, szellemi és kulturális életét, politikai, gazdasági és társadalmi fejlődését.

Kálvin János 1509. július 10-én született egy észak-franciaországi kisvárosban, Noyonban, akkori fogalmak szerint jómódú családban. Gyenge, beteges testalkatú fiú volt, de mint gyermek nagyon élénk. Még 5 éves sem volt, amikor iskolába adták. Kiváló emlékezőtehetsége és jó esze volt. Az egyetemen eléggé visszahúzó életet élt. Komolysága mellett mély érzésű, melegszívű ember volt. 1528-ban apja hazahívta, majd Orleansba küldte jogot tanulni. Itt ismerkedett meg a lutheranizmus néhány titkával. 1531-ben apja súlyosan megbetegedett, majd meghalt. Kálvin Jánosnak így vagyona lett és ettől kezdve a teológiának szentelte az életét. „Gyermekkoromtól kezdve apám a teológiára szánt, de később, miután úgy ítélte meg, hogy a jogtudomány általában gazdaggá teszi azokat, akik gyakorolják, ez a reménység véleményének megváltoztatására indította. Ez volt az oka, hogy elszólított filozófiai tanulmányomtól és jogot kezdtem tanulni, noha erőlködnöm kellett, hogy – engedelmessé apámnak – hűségesen folytassam tanulmányaimat. Isten azonban titkos gondviselése által végül más irányba fordította a gyeplőt.”

Már 1533-ban több olyan esemény történt, amelyből kitűnt egyértelmű állásfoglalása a reformáció mellett. Nicolas Cop, Kálvin barátja a Sorbonne akkori rektora évnyitó beszédet tartott, melyet Kálvin írt a hegyi beszéd alapján. E beszéd miatt mindkettőjüknek menekülni kellett. A párizsi egyetem megmozdulás után három évig bujdosott. Közben 1534-ben visszatért Franciaországba, ügyei intézése végett. Elidőzött Navarrai Margit, a király nővérének udvarában is. Majd Svájcba, Bázélbe ment. Mindent átgondolt, és itt írta meg fő művének első kiadását, az Institutiot, ami 1536-ban

meg is jelent. Ez tette ismertté nevét a reformáció hívei között. Navarrai Margit udvarából eltávozva úgy döntött, hogy Strasbourgba utazik. A háborús események miatt azonban kerülőutat kellett választania, s ez Genf városán át vezetett. Az átutazó Kálvinról nagyon hamar tudomást szerzett Guillaume Farel, Genf akkori prédikátora. „Genfben maradtam – írta Kálvin későbbben – Farel Vilmosnak nem annyira tanácsára vagy intésére, mint rettenetes kényszerítésére, mely olyan volt, mintha csak az Isten az égből a maga rettenetes karjával, erővel ragadott volna meg engemet.”

Kálvin tanítóként ábrázolva

Első genfi tartózkodása csak két évig tartott (1536–1538). Kálvin, aki képzett jogász volt, még csak négy hónapja állt a város alkalmazásában, s máris összeütközésbe került a városi tanáccsal, a kívánatos reformokról készített tervezete miatt. Bár eredetileg csak íróként akarta szolgálni az egyház megújításának ügyét – nem is volt felszentelt lelkész – mégis nagy erővel fogott hozzá a munkához. Hitvallást írt, amire esküt kellett tenni a genfi polgároknak, egyházfegyelmi szabályokat dolgozott ki, hitvitákat folytatott ellenfeleivel. Nagyon hamar felismerte, hogy a jómódú genfi polgárok főleg azért fogadták el a reformációt, hogy így megszabaduljanak a savoyai herceg és

katolikus püspök uralmától, de messze vannak még attól, hogy életüket is a reformáció szellemében alakítsák át.

S hogy mennyire nem volt könnyű dolga Kálvinnak Genf városában, nagyon jól szemlélteti az 1538 húsvétját megelőző esemény. Ekkor ugyanis Kálvin megtagadta az úrvacsora kiszolgáltatását Genf gyülekezete azon előkelő, sőt nagyhatalmú tagjainak, akiket nem keresztyén életvitelük méltatlanná tett a sákramentumra. A tanács azonban felszólította, hogy hagyjon fel a szigorúsággal, és ismerje el, hogy egyházi ügyekben is a polgári hatóságé a döntő szó. Ő azonban most is Istennek akart inkább engedelmessé, hogysem az embereknek. Másnap a tilalom ellenére a prédikátorok kiálltak szolgálni. Hétfőn ezért a nagytanács kiutasította őket a városból.

Kálvin Strasbourgba menekült, Bucer Mártonhoz. Három évig, azaz 1541-ig maradt ott. Ez idő alatt a francia menekültek lelkészeként dolgozott és tanított. Családot alapított, feleségül vette az özvegy Idelette de Bure-t. Három gyermekük született, de közülük egy sem maradt életben. Első gyermekük születése után Idelette súlyos betegséget kapott, amiből már nem is épült fel. 1549-ben meghalt. Kálvin mindennapjait ezután a mélyszomorúság jellemezte.

Közben Genfben nagy zűrzavar támadt. 1541-ben visszahívták. Nem akart azonnal visszatérni, hanem jól átgondolta, de mindig lelkiismereti kényszer volt benne, s – mint Farel átka – most is olyat érzett és visszament. Ugyanakkor feltételül szabta az egyházi rendtartás bevezetését és a presbitérium megszervezését. Elfogadták feltételét, így visszatért, s erős kézbe vette a reformáció ügyét: 1542-ben megszervezte a presbitériumot, mely 12 tagból állt. Az őskeresztyénség óta ez volt az első egyházi testület, mely nem a püspökök és nem a klérus fennhatósága alatt állt. A genfi konzisztórium a presbiter-zsinati református egyházalkotmány modelljévé vált szerte a világon.

Bezárták a nyilvánosházakat. A koldulást megszüntették, szegényházakat alapítottak. De csak azok kerülhettek be ide, akikről egyértelműen kiderült, hogy szegények és nem csalók. Genf utcáin nem lehetett szegényt vagy koldust látni. Ezt a munkát a presbitérium a városi tanáccsal karöltve végezte.

Az istentiszteletre járó emberek számára megszabta, hogy miként kell a templomban viselkedni. Főművében, az *Institutióban* ezt írta: „A prédikációk alatt csend és nyugalom legyen, és mindenkinek meghatározott helye legyen.” Ennek megfelelően, aki megtörte a csendet és bármi zajt csinált, azt szigorúan megbüntették. Volt azonban olyan is, aki annyira csendben maradt, hogy közben el is aludt. Őt szintén megbüntették. Kálvin egyik alapszabálya a szigorúság volt. Mint írta: „Gyakorlom magam a szigorúságban, hogy ez által legyőzzem az általánosan elterjedt bűnösséget.”

Számos reformot hajtott végre Genf városában, ezek ma már nekünk túlzásoknak tűnhetnek: betiltotta a zenét, a játékokat, a táncot. De abban az időben a reformok véghezviteléhez úgy érezte, ezek kellenek.

Kálvin mindennapjai

A történelmi értékű nagy emberekről különös kíváncsisággal szoktuk kérdezni, hogy vajon milyenek lehettek ők otthoni, családi, illetve magánéletükben? Kálvin János már kora ifjúságától fogva visszaélt erejével. Mértéktelen éjszakai szeszakázásokba merült. Jogi tanulmányai alatt eszténiként alig evett, éjfélig tanult, hajnalban kelt. Ennek az életmódnak hamar jelentkezett a következménye. Folytonosan megújuló fejfájás gyötörte, más betegségek mellett. Általában nem aludt többet négy-öt óránál. Felkelt, egy ideig egyedül volt, imádkozott, önvizsgálatot tartott, s gondolkodott teendői felett. Majd pedig hozzálátott, s folytatta munkáit. Nagyon sokat olvasott és írt. Mikor elfáradt a keze az írásban, akkor írónaknak diktált olyan gyorsan, hogy az alig bírta írni. Nyolc órakor, minden második héten, naponként templomba ment és prédikált. Ezután oktatta a főiskolai ifjúságot. Otthon sem volt sok pihenése, mert miután külső dolgai után hazatért, sokféle, s gyakran váratlan ügy és baj özönlött rá. Volt, mikor a nyomdából hozták a korrektúraíveket, sokszor nem egyet-kettőt, ezeket végig kellett nézni, s mindeközben követ jött Zürichből, Bernből, Lausanne-ból vagy valamelyik franciaországi városból, s levelek halmozata hozta, melyekre mindjárt felelni kellett. Kálvin végigolvasta a leveleket, s már

vette is tollát, hogy válaszoljon. Ezt sem tudta zavartalanul tenni, mert mindig jött valaki, aki tőle tanácsot, vigasztalást kért, vagy akit a konzisztórium utasított hozzá intés, feddés vagy rendreutasítás végett. Mint láthatjuk, rengeteget dolgozott. De még ettől is többet, mert ha naplementéig volt még egy órája, elment sétálni vagy más mozgást végzett, orvosi utasításra. Honnan vette mindehhez az erőt? Rengeteget imádkozott. Annyit térdepelt Isten előtt, hogy a szőnyege két térdének helyén kikopott. Munkálkodása kezdetétől fogva élete jelképéül az Isten felé emelt szívet választotta. Jelmondata pedig „Szívemet égő áldozatul az Istennek ajánlom” volt.

Kálvin jellemének egyik fő ereje éppen az önkéntes szegénységben, nélkülözésben és lemondásban állt. Tudta ezt még IV. Pius pápa is, aki Kálvin halálakor így nyilatkozott: „Ami ezen eretneknek fő erejét tette, az nem egyéb volt, mint az, hogy a pénzt soha semmibe sem nézte.”

Kálvin utolsó évei

Kálvin már 1559-ben folytonos és erős váltólázban szenvedett, ebből teljesen soha fel nem épülhetett, miután önmaga is igen kevés gondot fordított egészsége fenntartására. Világhírű *Institutiójának* utolsó latin és francia kiadását már egészsége megromlása idején fejezte be és bocsátotta közre. Maga mondta az előszóban, hogy ő a halálhoz közel áll: „De mennél jobban sújt a betegség, annyival kevésbé kímélem magamat, hogy legalább e művet befejezhessem, melyet a hívek eddigi tökéletlen alakjában is oly szívesen fogadtak volt.” Az 1563-as év közepén már bizonyos volt a betegség halálos volta. „Az 1564-es év Kálvinra nézve az örök boldogságnak, reánk nézve pedig a legnagyobb és legméltóbb fájdalomnak kezdete volt” – írta Theodor Beza. Kálvin

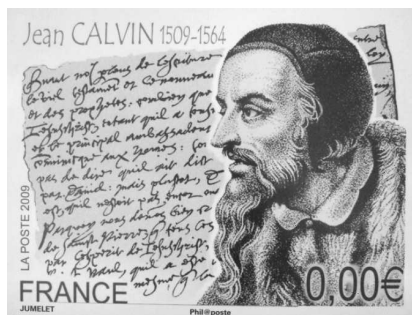
Kálvin szülőháza Noyonban

ezen év február 6-án még prédikált, de beszéde közben erős köhögés lepte meg. Leszállt a szószékből, s nem lépett abba fel soha többé. Kálvin az utolsó betegség nagy kínjait a legnagyobb lelki nyugalommal, s egy valódi keresztyén hőshöz illő lélekkel tűrte. Április 2-án, mely éppen húsvét napja volt, egy széken a templomba vitette magát, jelen volt az egész istentiszteleten, s hű tisztársának és barátjának, Bezának kezéből vette az Úr vacsoráját. Az utolsó ének, melyet Kálvin a gyülekezettel együtt énekelt, az úrvacsorai ünnepély rendtartása szerint, Simeon éneke volt: „Uram, bocsássad el szolgálodat békével”.

Zsarnok volt-e Kálvin?

Kálvin nem volt népszerű. Ő is az a típus, akinek csak hívei vagy ellenségei voltak. Senki sem maradhatott közömbös iránta. Csak néhány bizalmas barátja ismerte és szerette igazán. Halálos ágyán azt mondta: „mindig jobban féltek tőlem, mint szerettek”. Némelyik genfi polgár állítólag Káinnak nevezte, s volt, aki kutyáját nevezte el róla. A szószékén időnként gyalázkodó írásokat helyeztek el, balladákat írtak ellene, mások mint kép-mutatót és zsarnokot szidalmazták. Kálvin tudta, mit akar, s ha kellett, keményen tört célja felé. Bár tudott nyájas is lenni, ellenfeleivel szemben az átlagosnál is kíméletlenebb volt. Mivel bizonyos volt benne, hogy hűséges a Biblia tanításához, ha ellentmondtak neki, azt úgy fogta fel, mint Isten igéjének megvetését, ami nem érdemel kíméletet. Nem volt rugalmas, de szűk látókörű sem.

MISÁK MARIANNA
az SRTA egyháztörténeti tanszéke
tanárának rövidített előadása

**AZ EVANGÉLIKUS BÁL
JANUÁR 30-ÁN, A SZÁLLÓBAN LESZ**

**SZERETETVENDÉGSÉGEK:
február 7-én farsangi, március 21-én bőjti**

KARÁCSONYI IRODALOM

Ezzel a karácsonyi történettel kívánunk áldott ünnepet kicsiknek és nagyoknak!

Fekete István: Betlehem

A konyhában ültünk a földön, és a tűzhely meleg fénye kiugrott néha megmégimogatván arcunkat. Hallgattunk, de magunkban megvallottuk, hogy a műtökéletes, és nem is vettük le a szemünket róla. Tornya volt, ajtaja volt, ablakai voltak, ahol be lehetett tekinteni (egy krajcárért!), és ha bent meggyújtottuk a kis gyertyát, kivilágosodott az egész épület valami boldog, meleg világossággal, mint a szívünk ablaka abban az időben.

Egyszóval: Betlehem volt.

A Szent Család kicsit oldalt állt, előtérben a jászollal, s a jászolban Jézuskával, aki mosolygott, és kövér kis kezét ökölbe szorította, ámbar mi akkor még nem gondoltunk arra, hogy ha ez a kéz egyszer kinyílik, mekkora ragyogás árad belőle a világra. Ennél sokkal nagyobb gondjaink voltak. Elsősorban az, hogy Jézuska mézítelen maradjon-e, vagy takarjuk be.

– Megfázik! – mondta Bence Gábris, aki érzékeny lelkű fiú volt.

– Buta vagy – szólt Andók Pista –, aki Isten, az nem fázik.

– A Biblia azt mondja – szólalt meg végül Peszelka Péter, aki papnak készült –, hogy „édesanyja pólyába takarta és jászolba fektette...”

Ez döntött. A pólya természetesen nem lehetett akármilyen anyagból, ezért selyemből lett, a selyem pedig anyám télikabátja béléséből lett. Másodsorban ott volt még a számárkérdés. Két szamarunk volt ugyanis.

Peszelka Péterre néztünk, aki csizmája orrát vakargatta piszkos kis körmével és lesütvén a szemét erősen gondolkodott, de aztán kivilágosodott értelmes, fanyar arca:

– Az nincs a Bibliában, hogy hány szamar volt. Több pásztor volt, hát számár egy se volt...

Subák, láncos botok, bajuszok és szakállak, kucsmák és tornyos angyalsüveg

már készen voltak, így semmi akadály nem volt annak a lelkes izgalomnak, amely másnap a falu végén abban a felkiáltásban érte el tetőfokát, hogy:

– Szabad-e betlehemet köszönteni?

És hulltak a krajcárok Péter perselyébe, amely mind súlyosabban zörgött – mi tagadás – ébren tartva, sőt fokozva elhivatottságunk érzését. Berta Jancsi ugyan apja szőrtarisznyáját is a nyakába akasztotta, hogyha valahol – netán – ennivalót is adnának, de inkább Pétert toltuk előre, zörgő perselyével figyelmeztetve a háziakat, hogy készpénzadományokra rendezkedtünk be.

Na, a büntetés aztán nem is maradt el. A betlehemi csillag ragyogása mellett nem vettük észre a pénz ördögének sántánpofáját, és szenteste – Berta Jancsi pokoli indítványára – elindultunk a szomszéd faluba, most már kizárólag azzal a céllal, hogy a persely tartalmát a végsőkig fokozzuk.

Csendes, borús, mégis kemény alkonyat volt. A hó nem olvadt, a jegenyék felett és a völgyek hajlásaiban fenyegetően kék volt a köd. Azután Király bácsival találkoztunk, a kanász-szamadóval.

– Hová mentek, gyerekek?

– Csak ide a szomszédba...

Az öreg felnézett az égre:

– Hát, én nem mondok semmit, de iparkodjatok, mert ujjan idő gyün, hogy megemlegetitek...

– Sietünk, Károly bácsi.

Igazán siettünk volna, de úgy megbámulták takaros betlehemünket, úgy tartóztattak bennünket, etettek, itattak (ne mondják a szomszéd faluban, hogy nem látják szívesen a gyerekeiket) és főleg úgy tömték a perselyt, hogy se láttunk, se hallottunk.

Pedig közben feltámadt a szél, lenyomta a felhőket és szítálni kezdte a havat a fekete éjszakába. Ezt azonban a há-

zak között alig lehetett érezni, de amikor kiértünk a szabad mezőkre, belénk mart, és engem, aki a betlehemet vittem, majd belelökött a patakba.

– Egyenest – vezényelt Jancsi, aki nagy lökötő volt, de a szíve helyén –, ha a nyárfás utat elértük, nincs semmi baj.

– Nem kellene visszafordulni?

– Nem! – üvöltött Jancsi – engem agyonvernek, ha nem leszek ott az éjfélmisén.

Az idő és a tér elveszett. A nagy subákat majd földre nyomta a szél, a hó vágott, mint a jeges vessző, és reszketve izzadtunk, ijedt kis erőnk utolsó megfeszítésével.

Vánszorogtunk. A kis betlehem oldalát már feltépte a szél és kísértetiesen csapkodta a papírt, miközben a toronyban a kis bádorgcsengő néha megkondult, mint a lélekharang. Nem tudtuk, hol vagyunk, és szívünk körül halálos hidegen bujkált a félelem.

– Megfagyunk – mondta valaki, mire Bence Gábris leroskadt a hóra és sírni kezdett, de sírását elkapkodta a sikoltó szél.

És csak álltunk. Összebújtunk a Gábris körül, a betlehem lecsúszott a kezemből a hóra, és nem hittünk már semmiben, csak az elmúlás borzalmában és már nem is voltunk.

– Imádkozzunk! – mondta ekkor Péter, és ennek a szónak a mélységében egyszerre végtelen csend lett, és ebben a csendben alig hallhatóan, mégis világosan megérintett bennünket meleg szárnyával a távoli harangszó.

– Harangoznak – ordított Jancsi –, most már tudom az utat.

– Imádkozzunk – mondta Péter, és imádkoztunk.

És éjfélmisén otthon voltunk. Azóta is, ha nagy baj van és kiesik kezemből a betlehem, azt az imát mondom és azt a harangszót hallom még ma is.

Kétszer jártam Németországban

Mössingen

Egyházközségünk fúvós együttese nyár elején nyakába vette a világot és – Matajsz János karnagy, valamint Lázárné Skorka Katalin vezetésével – elindult német barátaihoz, Mössingenbe, ahol egy hét kellemes együttzenélés várta.

Utunk kora hajnalban kezdődött a Mezőberény I. Kerületi Evangélikus Gyülekezet temploma előtt, és nem is ért véget csak a Baden-Württemberg tartományban, Mössingenben. Amikor megérkeztünk, német barátaink finom vacsorával vártak minket. Utána rögtön mindeki nyugovóra tért, mert az egész társaság nagyon elfáradt a hosszú út alatt. Másnap reggeltől kezdődtek a közös próbák, amelyek esténként folytatódtak. A nap többi részében vendéglátóink által szervezett különféle programokon vettünk részt: túráztunk a Fekete-erdőben, kiállítást néztünk meg egy közlekedéstörténeti múzeumban, amit egy háromdimenziós mozifilm megtekintésével zártunk. A hétfőtől péntekig tartó közös próbák „gyümölcsét” a szombati és vasárnapi templomi fellépéseink sikere hozta meg. Vasárnap délután köszöntünk el német barátainktól és elindultunk haza.

Ascheberg és Leutenbach

Nyár végén a németországi Bajor Tartományi Egyház meghívására 15 fős, fiatal csapatunk indult el Leutenbachba Jakob Béla, a Gyulai Evangélikus Egyházközség lelkes vezetőjével, hogy ápoljuk a német–magyar egyházi kapcsolatot.

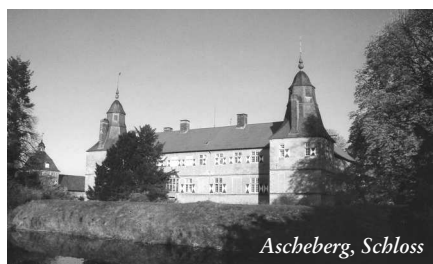
Német barátaink igen izgalmas programokkal vártak minket, amik inkább a sportra összpontosultak. A két hét alatt

két helyszínen laktunk: Leutenbachban és Aschebergben.

A kirándulás első hetén hegyet másztunk, barlangásztunk és túráztunk, de a számomra legizgalmasabb program a vadvízi evezés volt, ami roppant izgalmas, hisz sorsunk csak a természet kezében volt. A sportolás mellett több gyönyörű német templomot is megnézhattunk. S persze a „kalandos” programok mellett nem maradtak el a reggeli és esti áhítatok, amik sokszor erőt adtak nekünk egész napra. A hetet egy istentisztelettel zártuk, amelyen megmutathattuk énektudásunkat. Vasárnap délután továbbutaztunk az észak-németországi Aschebergbe, az Északi-tenger közelébe, s ott egy csodálatos kastélyban laktunk, ami egy hatalmas tó partján feküdt.

Az itteni programok nagy részét a vízi sportok alkották, így aztán részt vehettünk szörfözésben, kajakozásban, vagy csak egyszerűen egy sétacónakozásban a tavon. Mindemellett a tengerhez is ellátogattunk, ami mindenkinek nagyon tetszett. A környező német városok kultúráját is megismerhettük. Vasárnap visszautaztunk Leutenbachba, ahol egy napot pihentünk és elindultunk hazafelé.

FALATY TAMÁS

Ascheberg, Schloss

BABITS MIHÁLY: Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
igéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a váom.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjened meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érmék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaérvék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsöd köré
szórják tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal,
keserűszagú mirrhámmal,
kenném véres lábadat.

PARTNEREINK

NAGY ÉS TÁRSAIN
TUDÁS BONTAKOZÓ ÉS SZERELÉSEK

Mester
ház
BÉKÉSCSABA

- Biztosításdoktor (Sík Imre biztosítási tanácsadó)
- Schäffer és Wagner Temetkezési Kft.
- Sági Horgászbolt és Gyermekruha-üzlet
- Piacférei Gazdabolt és Kertészeti Áruda (Püski Tibor)
- Euro-Mobil Track Kft.
- Matuska Optika
- Vereckei Patika

Röviden...

Hittanverseny

Április 25-én, Budapesten, az Evangélikus Hittudományi Egyetemen rendezték meg a 18. Országos Evangélikus Hittanversenyt. Másodikosaink utazhattak erre a megmérettetésre, miután sikeresen szerepeltek az egyházmegyei fordulón, Telekgerendáson. A csapat a gyülekezeti csoportok kategóriában a negyedik helyezést érte el. Tagjai: Frey Panna, Győri Klaudia, Kotroczó Dóra, Sági Adél, Róth Bence. A szép eredményért a helyszínen is jutalomban részesültek, és később – az egyházkerület részéről – a püspök úr is megajándékozta őket.

200. évforduló

Pünkösdkor ünnepelhettük templomunk építésének e szép jubileumát. Két evangélikus egyházközségünk egy közös, ünnepelő gyülekezet volt; aznap a II. kerületi templomban nem tartottak istentiszteletet. Az igehirdetés szolgálatát Gáncs Péter püspök úr végezte. Délután a Békési Baptista Gyülekezet bábcsoportja a legkisebbeknek játszott, majd a parókia kertjében a Szela együttes könnyűzenei istendicséretét hallgathattuk meg.

Mössingenben jártunk

Június utolsó hetében (22–28. között) Mössingenben jártunk rézfűvös együttesünk tagjaival. Gyülekezetünket Schön András presbiter képviselte feleségével. A hét során ismét elmélyültek a baráti kapcsolatok, s az intenzív munkának köszönhetően a fiatalok is sokat tanulhattak. A záró koncert és záró istentisztelet szolgálata mellett a kétnemzetiségű csoport a város több pontján szólaltatott meg esti korálokat. Kirándulások, változatos esti programok tették a hetet színessé. 2010-ben hozzánk jönnek az ottani Posaunenchor tagjai, ezúttal a Balaton melletti Révfülöpön, az Evangélikus Oktatási Központban tartjuk a fűvóstábor.

Hittantábor

Július 13–19. között Töserdön tartottunk hittantábor 6–14 évesek részére. A Kecskeméti Evangélikus Egyházközség „Glória-háza” adott nekünk otthont. A szokásos programokon túl (reggeli és esti áhítat, vetélkedő, játék, éneklés) Liptákné Gajdács Mária telekgerendási lelkész-

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

- Vasárnap 10.00 óra: *gyülekezeti istentisztelet* (minden hónap első vasárnapján úrvacsoraosztással). Minden hónap harmadik vasárnapján 14.30 órakor *német nyelvű istentisztelet*. Minden hónap utolsó vasárnapján 10.00 órától *családi istentisztelet*.
- Kedd 13.00 óra: *Nőegylet* (csigapödrés, beszélgetés, alkalomzárás esti áhítattal).
- Péntek 18.00 óra: *Bibliaiskola*.
- Szombat 18.00 óra: *Ifjklub*
- A *diakóniai csoport* a hónap utolsó keddjén, 18.00 órakor találkozik.
- *Hittanórák* alsósoknak csütörtökönként 11.45-től az iskolában.
- Vasárnap 9.00 óra: a gyülekezet ifjtermében „*Vasárnapi iskola*”.
- Péntek 15.00 óra: *Fűvőskör*.
- *Hivatali órák* kedden és pénteken 8.30–12.00 óráig.

nő délelőttönként fontos tanítást adott a gyerekeknek a Bibliából, délutánonként pedig a közeli strandra mentünk. S persze ebben az évben is volt bátorságpróba (esti túra), amit a legidősebb fiúk szerveztek meg. A táborban segítők voltak: Falatyné Berkesi Márta és Kőszegi Péterné Erika. Köszönjük a szülők támogatását és a segítők szolgálatát!

Egyházmegyei Zenei Tábor

Hatodik alkalommal rendeztük meg augusztus 2–9. között a Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegye zenei táborát. Többeknek ez volt az egyetlen előre tervezett nyári programja. Hét gyülekezetből érkeztek a tanulni akaró és lelki közösséget kereső 8–20 éves fiatalok. Még a tengeren túlról is jöttek: közöttünk voltak Clevelandből a Tamásy gyerekek, akiknek lelkészek a szülei, s nagyszülei Békéscsabán élnek. A harminc növendék tíz oktatónak adott intenzív munkát. Főként pedagógusok, illetve magas szinten muzsikálók végezték ezt a felelősségteljes feladatot. Ők: Hajdich Patrik, Herter Éva, Szabó-Petri Andrea, Szabó Zoltán, Schön Krisztina, Buri Bianka, Szőke Szabolcs, Galló Ádám, Mátyás László. Rajtuk kívül minden hangszeres találkozhatott olyan fiattal is, aki segített a gyakorlásban az orgona, gitár, furulya vagy dob mellett. Szakmai segítséget Eiler Katalintól kaptunk, aki régebben zenepedagógusként dolgozott. Kis kamaracsoportunk készséggel tanulta darabjait, míg a délutáni „összhangon” többszólamú kórusműveket szólaltattunk meg.

Ebben az évben néhány újítással gazdagodott a napirend. Korálokat, ifjúsági énekeket és szolfézst tanultak a fiatalok három csoportban, valamint zsolnárokat ismertettek. Témánk: Hegyek a Bibliában. A nap zsolnára jelölte ki, milyen tar-

talmú énekeket tanuljunk. A nap zsolnárához választottuk az esti ígét és a hegyet. Így például a 121-es zsolnárhoz a Golgotát választottuk, mivel tekintetünket oda emelve Jézusra nézhetünk, akitől segítségünk, váltságunk jön. Aznap nagypénteki énekeket tanultuk.

Az istendicséreten és lelki alkalmakon túl sok játékra, kreativitásra és sportolásra is volt idő. Táborúzz mellett is énekelgettünk, majd egy másik este a ligetben ereklyevadászatot játszottunk.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy ezt az áldásos hetet egy sokszínű istentisztelettel zárhattuk, ahol mindannyian megmutathattuk a gyülekezetnek, mit sajátítottunk el. Köszönjük a szülők és a háttérben szolgálók sokszor erő feletti szolgálatát. Segítségük és felajánlásaik biztosították a testi táplálékot, és azt is, hogy újra mindenki otthon érezhette magát egyházközségünkben. Reméljük, jövőre ismét találkozhatunk!

LELKI SEGÍTSÉG, PASZTORÁLPSZICHOLOGIAI BESZÉLGETÉS

Örülök, hogy egyre többen tisztelnek meg bizalmukkal! Kérem, keressenek meg, ha úgy érzik, fontos lenne beszélgetniük valakivel mélyebb természetű kérdésekről vagy nehéz élethelyzetben, gyászban, de válságban vagy kritikus családi- és nevelési helyzetben is. A lelki-gondozói alkalmak lehetnek telefonos, illetve személyes találkozások. Ezek során Isten igéje ad számunkra útmutatást, szeretete segít továbblépni. Természetesen bárkivel imádkozom, és otthonába is elviszem az úrvacsorát, ha kéri.

Lázárné Skorka Katalin:
06-66 352-040 vagy 06-20 824-3805